

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **M. P.**
zastoupen advokátem Mgr. Vladimírem Partlem
sídlem Kopečná 11, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti: město Bučovice
sídlem Jiráskova 502, Bučovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023, č. j. JMK 88483/2023

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 12. 6. 2023, č. j. JMK 88483/2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 288 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vladimíra Partla, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil předchozí prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odboru životního prostředí a stavebního úřadu, oddělení stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 11. 2022, č. j. MUB/OSÚ-70480/22 gal, kterým podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 5. 2021 o dodatečné povolení blíže nespecifikované stavby zrealizované na pozemcích označených jako „KN X“ v k. ú. X tak, že ve výrokové části byl vypuštěn text ve znění ... podle § 66, odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., ... a byl nahrazen textem: ... podle § 66, odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., ... Dále žalovaný ve zbytku prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že žádost navrhovatele o dodatečné povolení stavby byla pro nedodržení třicetidenní lhůty stanovené v § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) lhůtou propadnou, přičemž její marné uplynutí způsobilo ztrátu práva žalobce na vedení řízení o dodatečné povolení stavby.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že jeho žádost o dodatečné povolení stavby byla posuzována jako včasná, což vycházelo z dosavadní výkladové praxe třicetidenní lhůty k jejímu podání. Žalovaný však s odkazem na změnu judikatury dospěl k závěru, že tato lhůta má propadný charakter, že žádost žalobce o dodatečné povolení byla podána opožděně. Proti tomu žalobce namítá, že změna názoru žalovaného je rozporná s principem důvěry občana v právo, žalobce musel vynaložit značné finanční náklady na právní zastoupení, přičemž byl veden principem legitimního očekávání určitého procesního postupu, který byl předtím deklarován orgány státní správy. V uvedené věci bylo z důvodu ochrany principu legitimního očekávání žalobce nutno aplikovat koncepci omezené judikaturní retrospektivy; postupem žalovaného bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. V písemné vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na novou judikaturu správních soudů hodnotící třicetidenní lhůtu stanovenou v § 129, odst. 2 stavebního zákona, jako lhůtu propadnou.
4. Osoba zúčastněná na řízení nepodala k žalobě vyjádření.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51, odst. 1 s.ř.s.). Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Mezi účastníky řízení není sporný skutkový stav a tento vyplývá i z obsahu správního spisu. Pro přehled soud uvádí následující údaje. Dne 3. 9. 2020 bylo zahájeno řízení o odstranění předmětné stavby doručením oznámení o zahájení řízení, v němž byl žalobce poučen ve

smyslu ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 4. 10. 2020 uvedená lhůta uplynula. Žádost o dodatečné povolení stavby byla podána až 26. 5. 2021. Následovalo rozhodnutí stavebního úřadu, jímž zastavil řízení o žádosti postupem podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu s tím, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou marným uplynutím lhůty 30 dnů pro její podání (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 8. 2021). K odvolání žalobce bylo žalovaným toto prvostupňové správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení se závazným názorem, že uplynutí třicetidenní lhůty pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby není spojeno s žádnými negativními důsledky, pro které by bylo třeba řízení zastavit. Dne 21. 11. 2022 vydal stavební úřad druhé prvostupňové rozhodnutí, jímž opět předmětné řízení zastavil, nyní však pro neodstranění vad podání postupem podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jak již bylo shora uvedeno, žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil důvod pro zastavení předmětného řízení, neboť s ohledem na novou judikaturu správních soudů dovodil, že žádost o dodatečné povolení stavby byla zjevně právně nepřípustná proto, že žalobci marně uplynula třicetidenní lhůta ve smyslu ust. § 129, odst. 2 stavebního zákona, jenž je lhůtou procesní propadnou.

7. Spor mezi účastníky řízení spočívá ve výkladu, zda třicetidenní lhůta uvedená v § 129, odst. 2 stavebního zákona, má charakter lhůty propadné či nikoliv.
8. Podle ust. § 129, odst. 2 stavebního zákona, věta první, druhá, čtvrtá platí, že stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odst. 1 písm. b). V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
9. Otázkou charakteru předmětné lhůty se zabýval zdejší soud v rozsudku se dne 29. 1. 2025, č. j. 31 A 73/2023–88, s jehož hodnocením se nyní rozhodující senát ztotožňuje. Krajský soud poukázal (stejně jako žalovaný) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020–42, z něhož mj. vyplývá, že lhůta je lhůtou procesní propadnou, přičemž její nedodržení znamená, že stavební úřad řízení o odstranění stavby nepřeruší a řízení o dodatečném povolení stavby nevede. V dalším rozsudku třetího senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 3 As 189/2023 – 45, jsou zopakovány závěry ohledně charakteru předmětné lhůty uvedené v rozsudku č. j. 3 As 260/2020 – 42. Krajský soud v Brně dále poukázal na skutečnost, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 As 293/2022–36 a ze dne 17. 1. 2024, č. j. 4 As 42/2022–19 vyplývá opačný názor, že předmětná lhůta není propadná.
10. Zdejší soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 29. 1. 2025 dále uvedl, že za uvedené nejednotnosti judikatury Nejvyššího správního soudu se přiklonil k názoru čtvrtého senátu, z čehož vyplývá, že postup žalovaného v rámci žalobou napadeného rozhodnutí nebyl souladný se zákonem s tím, že než bude do budoucna v otázce nejednotnosti judikatury rozhodnuto rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, je třeba vybrat postup pro stavebníka (žalobce) příznivější, zejména za situace, že v daném případě nebylo zjištěno, že by se jednalo o účelové či obstrukční opakované žádosti. Krajský soud dále uvedl, že nebylo možno odhlédnout ani od skutečnosti, že stavební úřad, přestože žádost tamější žalobci podali po uplynutí třicetidenní lhůty, nejenže řízení o dodatečném povolení zahájil, ale dodatečné povolení následně vydal. Zdejší soud dále uvedl, že předmětný závěr je podpořen

judikaturou krajských soudů, například rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. 4. 2023, č. j. 65 A 4/2023–50, rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 6. 2018, č. j. 51 A 11/2017–68; co se týká dřívějšího rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2023, č. j. 55 A 17/2022–178, pak tento rozsudek byl vydán ještě předtím, než svůj názor ohledně charakteru předmětné lhůty vyjádřil čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu.

11. V předmětné věci se nyní rozhodující senát Krajského soudu v Brně přiklonil k závěru, že třicetidenní lhůta podle § 129, odst. 2 stavebního zákona nemůže být v dané věci vykládána jako lhůta propadná. Kromě výše uvedených důvodů vyslovených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2025, k nyní projednávané věci soud doplňuje, že v rámci řízení o odstranění stavby bylo dne 12. 11. 2020 vydáno žalobci sdělení stavebního úřadu, že došlo k zahájení řízení o odstranění stavby a bylo konstatováno, že žádost o dodatečné povolení stavby nebyla dosud podána. Toto sdělení je datováno až více jak měsíc poté, co uplynula třicetidenní lhůta ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona. Ve sdělení stavební úřad uvedl, že nebude-li žádost o dodatečné povolení stavby podána, bude se muset pokračovat v řízení o odstranění stavby. Byť se jedná o odlišné řízení, žalobce byl tímto sdělením fakticky informován, že stavební úřad nepohlíží na předmětnou třicetidenní lhůtu jako na procesní propadnou. V nynější věci (na rozdíl od skutkových okolností uvedených v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu) nejde o opakovanou či novou žádost o dodatečné stavební povolení a z obsahu spisu nelze dovodit, že by se v dané věci jednalo o účelové či obstrukční opakované jednání, respektive žádosti žalobce. Soud vzal dále v potaz, že žalovaný v předchozím odvolacím rozhodnutí posoudil v souladu s dosavadním postupem správních orgánů lhůtu jako nikoliv propadnou a dále vzal soud za důvodnou i argumentaci obsaženou v žalobě týkající se novosti judikatury vzniklé v průběhu neukončeného řízení, jenž míří v neprospěch žalobce a má za následek zkrácení jeho procesních práv. I s ohledem na tuto skutečnost má Krajský soud v Brně za to, že nelze za dané situace žádost žalobce hodnotit jako zjevně právně nepřipustnou.
12. Z uvedeného důvodu přistoupil soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78, odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

13. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Žalovaný ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci vzniklé náklady tohoto řízení. Jedná se o náklady za právní zastoupení advokátem, konkrétně o tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného, § 9 odst. 4 písm. d), § 7 odst. 5 a § 11 odst. 1a a d vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, advokátní tarif, ve znění do 31. 12. 2024) a dále se jedná o náhradu hotových výdajů 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 citovaného předpisu. Náhrada nákladů řízení se sestává i z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem je žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení zaplatit částku 15 342 včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 4. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu